

בלי עסקאות ותעותים? הבטחתם? תקיימו

22.01.2024 | ד"ר עדי שורץ | written by

ראשי הדרג המדיני והצבאי הבטיחו לאזרחי ישראל לאחר זוועות 7 באוקטובר כי מה שהיה הוא לא מה שיהיה, וכי לא יאפשרו לאירועים המזעזעים לחזור על עצמם. לאחר שהיו אחראים [?] כולם, מאלופי המטה הכללי ועד שרי הממשלה והעומד בראשה [?] למחדל הנורא ביותר בתולדותיה של ישראל, המינימום שנדרש מהם הוא לעמוד בהבטחתם ולהמשיך במלחמה עד להשגת מטרותיה.

הקריאות להפסקת המלחמה כעת הן עדות לחולשת דעת בלתי נתפסת. לא רק עוצמתו הצבאית של צה"ל עומדת למבחן ברחבי המזרח התיכון כולו, כי אם גם עוז רוחו של העם בישראל. אם אכן אנו אומה תאבת חיים, וברצוננו להמשיך להתקיים במרחב האכזרי והאלים שנקרא המזרח התיכון, עלינו להמשיך במלחמה עד למיטוט יכולותיו הצבאיות והשלטוניות של חמאס [?] בדיוק כפי שהבטיחה לנו ההנהגה הישראלית.

בבחירה האכזרית בין שחרור בני הערובה תמורת הפסקת המלחמה (אם הצעה כזאת אכן קיימת) לבין השלמת הלחימה, אפילו במחיר חייהם של יותר מ-100 ישראלים חיים שמוחזקים על ידי חמאס [?] אין כל ספק כי טובת הכלל גוברת. הנהגה אחראית ושקולה צריכה תמיד לשקול את טובתה של כלל האוכלוסייה. העצב המובן והבלתי נתפס של משפחות החטופים אינו מצפן טוב לקבלת החלטות. קור רוח ושיקול דעת, ובעיקר הבאה בחשבון של האינטרסים של ישראל לטווח הארוך, מכתיבים את המשך הלחימה.

לגורמים רבים בזירה הבינלאומית יש אינטרס להפסיק את הלחימה או לצמצם את היקפה. ארה"ב מעוניינת לתחום את הלחימה ולא לאפשר לה לגלוש לכדי מלחמה כוללת במזרח התיכון, ובעיקר להימנע מעימות ישיר עם איראן. בשנת בחירות מבקש הממשל האמריקני להימנע מעימות גלובלי נרחב, שעשוי גם לערב את סין ורוסיה, אף שאלה כבר מזמן מעורבות בסכסוך.

הניסיון האמריקני המגושם וחסר התוחלת הזה מבטא את האינטרסים שלהם במדיניות החוץ. יש לכבד את האינטרסים של ידידתנו הגדולה והחשובה, אך אין להעדיף אותם על פני האינטרסים הבסיסיים והקיומיים של אזרחי ישראל. אין לנו הלוקסוס לסחור בצרכים הראשוניים ביותר של כל חברה אנושית באשר היא [?] ובראשם הבטחת החיים עצמם.

גם הדרישה מבפנים ומבחוץ להציג חזון ל"יום שאחרי" מעוררת בתנאים הנוכחיים לא יותר מאשר גיחוך. כל ניסיון לשקם את עזה, או למנוע מהרצועה להפוך שוב ושוב לכן שיגור למתקפות נגד ישראל, מחייב תחילה מיגור מוחלט של חמאס.

מי כמו האמריקנים יודעים זאת. בטרם עיצבו האמריקנים את יפן כאומה שוחרת שלום וידידותית בתום מלחמת העולם השנייה, הם הפילו עליה שתי פצצות אטום, המיטו חורבן בל

ישוער על עשרות ערים יפניות והרגו לפי ההערכות כמיליון אזרחים ועוד כ-2 מיליון חיילים, מתוך אוכלוסייה של כ-70 מיליון נפש. אם נחשב את היחס הזה בהתאם לגודל האוכלוסייה ברצועת עזה, נקבל כ-90 אלף הרוגים [?] יותר מפי שלושה אפילו מהדיווחים (המוגזמים ככל הנראה) של חמאס.

המסקנה צריכה להיות ברורה: לא עסקאות חטופים, לא לחץ בינלאומי ולא תעתועי "היום שאחרי" יכולים לבוא במקום ההכרעה הצבאית של חמאס בשדה הקרב. חובת הנאמנות הבסיסית של ההנהגה הישראלית היא לאזרחים בישראל. ולהנהגה הזאת יש לומר בצורה ברורה: הבטחתם? תקיימו.

פורסם בישראל היום, בתאריך 22.1.2023.